

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně Mgr. Sylvie Šiškeové v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zastoupena Mgr. et Mgr. Simonou Pavlicovou, advokátkou se sídlem 8. pěšího pluku 2380, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí**, se sídlem Náměstí 3, Frýdlant nad Ostravicí, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 7. 2020, č. j. 22 A 65/2020 - 10,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a usnesení krajského soudu

[1] Žalobkyně se žalobou u krajského soudu domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaného. Uvedla, že dne 15. 4. 2020 obdržela přípisy zn. MUFO 10442/2020, MUFO 10443/2020 a MUFO 10444/2020, všechny ze dne 6. 4. 2020 nazvané „Výzva k odstranění nedostatků podání“; jimiž ji žalovaný vyzval k odstranění nedostatků jejích podání ze dne 20. 2. 2020, která nazvala „Žádost o obnovu řízení“. Žalobkyně na uvedené výzvy reagovala podáními ze dne 22. 4. 2020, v nichž mimo jiné shodně uvedla, že výzva žalovaného svědčí o porušení povinnosti dle § 100 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podle kterého měl žalovaný neprodleně postoupit žádost o obnovu řízení správnímu orgánu, který ve věci rozhodl v posledním stupni. Na tuto námitku žalovaný nijak nereagoval a nezaslal žalobkyni žádné vyrozumění. V tom měl podle žalobkyně spočívat nezákonný zásah žalovaného. Ve své žalobě se proto dožadovala, aby krajský soud uložil žalovanému povinnost zaslat žalobkyni vyrozumění v souvislosti s jejími uvedenými podáními.

[2] Krajský soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), odmítl pro nedostatek podmínek řízení. Vysvětlil, že žalovaný nemá povinnost vyrozumívát žalobkyni o výsledku všech svých úvah při posuzování jejích podání, resp. o úvahách k jednotlivým bodům podání. V nastalé situaci měl žalovaný toliko posoudit, zda žalobkyně ve svých podáních vyhověla jeho výzvě k odstranění nedostatků podání, a na podkladě takového posouzení následně zvolit další procesní postup, kterým může být mj. např. také sdělení žalobkyni o postoupení věci. Ani na toto sdělení však žalobkyně nemá zákonný nárok, neboť z § 100 odst. 2 věty poslední správního řádu pouze vyplývá, že o obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni. Podle soudu tak nelze shledat existenci bezprostředního vztahu mezi žalovaným „zásahem“ a tvrzeným porušením veřejných práv.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti usnesení krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Upozornila, že podle § 100 odst. 2 věty první správního řádu může účastník podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval. Povinností tohoto orgánu pak je postoupit žádost dle § 12 správního řádu správnímu orgánu, který rozhodoval jako poslední. Tento postup vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2015, č. j. 6 As 253/2014 - 40. Ustanovení § 12 správního řádu dále uvádí, že „současně o tom uvědomí toho, kdo podání učinil“. Z uvedených důvodů se stěžovatelka domnívá, že nečinnost žalovaného spočívající v nezaslání vyrozumění v souvislosti s jejími podáními ze dne 22. 4. 2020 v zákonné lhůtě je zásahem do jejích veřejných subjektivních práv. Posouzení, zda by tento zásah nezákonný, má učinit krajský soud v rámci meritorního posouzení žaloby (viz např. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2020, č. j. 7 As 320/2019 - 26). Krajský soud tak dle žalobkyně zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o odmítnutí žaloby.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti v soudem stanovené lhůtě nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[6] Soud při posuzování kasační stížnosti dospěl k závěru, že je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Předmětem posouzení je otázka, zda krajský soud postupoval správně, pokud žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného odmítl. K tomu je třeba zhodnotit, zda tvrzená nečinnost žalovaného spočívající v tom, že stěžovatelce nezaslal žádné vyrozumění v reakci na její podání ze dne 22. 4. 2020, mohla být nezákonným zásahem žalovaného, proti kterému by se stěžovatelka mohla bránit ve správním soudnictví.

[9] Podle § 82 s. ř. s. platí: *Každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*

[10] Z judikatury vyplývá, že případné odmítnutí zásahové žaloby je spojeno s povinností soudu zkoumat, zda se pojmově může jednat o zásah správního orgánu či správních orgánů. Otázka, zda k zásahu dle žalobního tvrzení došlo, zda byl zákonný a zda jím byl stěžovatel zkrácen na svých právech, má přitom být až předmětem meritorního posouzení této věci (viz např. rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2019, č. j. 5 As 153/2019 – 44).

[11] Ve stěžovatelkou odkazovaném rozsudku č. j. 7 As 320/2019 – 26 Nejvyšší správní soud shrnul, že krajský soud může zásahovou žalobu odmítnout z důvodu chybějící podmínky řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu, bylo-li by zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem „zásahem“ ve smyslu § 82 s. ř. s. Dále by pak soud mohl žalobu odmítnout, byla-li by tato opožděná či nepřijatelná ve smyslu § 85 s. ř. s.

[12] Nejvyšší správní soud přisvědčuje závěru krajského soudu, že v posuzované věci se pojmově o zásah žalovaného jednat nemohlo. Ze zákona totiž skutečně nevyplývá povinnost žalovaného vyrozumět stěžovatelku o jeho úvahách k jednotlivým bodům jejích podání. Podle § 100 odst. 2 věty první může účastník podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval. Podle téhož ustanovení poslední věty o obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni. Ze zákona však nelze dovodit, že by správní orgán, který ve věci rozhodoval nikoliv v prvním stupni, byl povinen postoupit žádost o obnovu správnímu orgánu, který rozhodoval v posledním stupni, a žadatele o tomto uvědomit. Stěžovatelka sice odkázala na § 12 správního řádu [podle něhož: „Dojde-li podání (§ 37) správnímu orgánu, který není věcně nebo místně příslušný, bezodkladně je usnesením postoupí příslušnému správnímu orgánu a současně o tom uvědomí toho, kdo podání učinil (dále jen "podatel")"], ten se však v posuzované věci neuplatní. Stěžovatelka zjevně správně adresovala žádosti o obnovu řízení správnímu orgánu (žalovanému), který ve věci rozhodoval, není pouze zřejmé, v jakém stupni, resp. zda měl o žádosti o obnovu řízení dle § 100 odst. 2 správního řádu rozhodovat přímo žalovaný nebo jiný správní orgán.

[13] V rozsudku č. j. 6 As 253/2014 – 40, na který stěžovatelka odkázala v kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud s ohledem na principy dobré správy, které by měly správní orgány při své činnosti dodržovat, uvedl, že „[s]právní orgán by žádné obdržené podání neměl zcela ignorovat a bez dalšího je založit ad acta. Jestliže k jeho vyřízení není příslušný sám, má je buď postoupit příslušnému správnímu orgánu (§ 12 správního řádu) nebo – není-li k jeho vyřízení věcně příslušný žádný správní orgán – je má odložit a podatele o tom informovat [§ 43 odst. 1 písm. b) správního řádu]. Podatel by se tedy měl vždy dovědět, jak správní orgán s jeho podáním naložil, a to i tehdy, pokud pro neznalost věci adresuje správnímu orgánu podání, jebož vyřízení vůbec nespadá do sféry veřejné správy.“ Nutno však zdůraznit, že uvedené soud konstatoval toliko nad rámec odůvodnění, ve snaze přispět ke kultivaci veřejné správy. Nadto v nyní posuzované věci se jedná o jinou situaci, neboť, jak již soud uvedl, stěžovatelka v souladu s § 100 odst. 2 věta první správního řádu adresovala své žádosti o obnovu řízení správnímu orgánu, který ve věci rozhodoval. Ani v tomto případě přitom nelze dovodit, že by byl správní orgán, který takto žádost o obnovu řízení obdrží, povinen účastníka řízení informovat o tom, jak s tímto podáním naložil, případně že by jej byl povinen vyrozumět, že postupuje žádost správnímu orgánu, který rozhodoval v posledním stupni.

[14] Stěžovatelkou tvrzený postup (nečinnost) žalovaného tak nemohl být nezákonným zásahem, kterým by mohlo být přímo zasaženo do práv stěžovatelky, a proto krajský soud správně žalobu odmítl.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému uzavřel, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. října 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu